

Yrsa Sigurðardóttir

Moștenirea

Traducere de Liviu Szoke

Capitolul 1

Joi

Elísei îi ia câteva secunde să-și dea seama unde se află. Stă întinsă pe o parte, are picioarele încurcate în pilotă, iar perna i s-a mototolit sub obraz. În cameră e întuneric, însă prin deschizătura dintre draperii, o stea îi face cu ochiul din vastitatea spațiului. Pe partea cealaltă a patului, pilotă e netedă, întinsă perfect, iar perna este neatinsă. Până și tăcerea pare nelalocul ei; deși de fiecare dată zace frustrant de trează, acum simte că-i lipsesc acele sforăituri. și-i mai lipsește și căldura emanată de soțul ei permanent supraîncălzit, care o face să doarmă cu un picior îtit afară de sub pilotă.

Așa s-a obișnuit, în poziția asta, iar acum îi e frig.

În timp ce-și trage din nou pilotă peste ea, simte cum i se face pielea de găină pe picioare. Îi amintește de perioadele în care Sigvaldi lucrează în tura de noapte, doar că de data asta nu-l mai așteaptă să se întoarcă de dimineață, căscând, cu ochii duși în fundul capului și miroșind a spital. Va fi plecat o săptămână la o conferință. Ieri, când a sărutat-o, luându-și la revedere, în autogara centrală, părea mai nerăbdător ca ea să termine mai repede. Cunoscându-l

prea bine, știe că se va întoarce duhnind a aftershave de la magazinul duty-free, iar ea va trebui să doarmă cu nasul înfundat sub braț până se va obișnui cu miroslul.

Deși îi simte oarecum lipsa, sentimentul e amestecat cu un strop de plăcere la gândul că va avea câteva zile doar pentru ea. Perspectiva unor seri în care va fi singura stăpână a telecomenzi; să nu trebuiască să cedeze în fața unor meciuri de fotbal mult mai importante. Seri în care să poată mâncă doar lipii și brânză la cină și să nu trebuiască să-i asculte stomacul scoțând zgomote toată noaptea.

Însă o vacanță de o săptămână departe de soțul ei are și dezavantaje; va trebui să aibă singură grija de cei trei copii și singură va trebui să facă tot ce implică acest lucru: să-i trezească, să-i facă să se ridice din pat, să-i ducă și să-i ia cu mașina, să-i ajute la teme, să-i facă să nu se plătisească, să nu-i lase să stea prea mult în fața calculatorului, să le dea să mănânce, să le facă baie, să-i spele pe dinți și să-i bage în pat. De două ori pe săptămână, Margrét trebuie dusă la cursurile de balet și Stefán și Bárdur la karate, iar ea trebuie să aștepte cuminte până termină. Aceasta-i una dintre sarcinile mai puțin satisfăcătoare, din moment ce-o forțează să-nfrunte faptul că odraslele ei n-au nici talent, nici plăcere pentru aceste hobby-uri, deși nu sunt deloc ieftine. Din ce-și dă ea seama, copiii ei sunt plătisiți, nu se sincronizează niciodată cu ceilalți, sunt permanent surprinși cu fața în altă parte și se uită mereu cu gura căscată de uimire la cei care fac totul cum trebuie. Sau poate că e exact opusul: poate că cei care fac totul cum trebuie sunt tocmai copiii ei.

Mai așteaptă puțin, să scape de starea de somnolență, conștientă de lumina de-un verde radioactiv a ceasului deșteptător de pe noptieră. De obicei își începe ziua urându-l, însă azi nu simte obișnuita dorință să-l azvărle în celălalt

colț al camerei, căci numerele luminoase îi indică faptul că mai are câteva ore bune de somn. Creierul său obosit refuză să calculeze câte anume. O întrebare mai importantă nu-i dă pace: de ce s-a trezit?

Pentru a evita strălucirea fluorescentă a ceasului, Elísa se întoarce pe partea cealaltă, însă se vede nevoită să-și înăbușe un tipărit când zărește o siluetă întunecată lângă pat. Dar e doar Margrét, primul său născut, fiica ei care a făcut mai mereu notă discordantă cu ceilalți copii, niciodată cu adevărat fericită. Deci asta a trezit-o.

— Margrét, scumpo, de ce nu dormi? o întreabă cu voce răgușită, uitându-se atent în ochii fiicei sale.

Par negri în semiîntunerit. Buclele de păr creț ce-i încadrează chipul palid îi sunt date după urechi.

Copilul se cățără pe pilota netezită, până pe partea Elísei. Aplecându-se spre ea, îi șoptește ceva, iar răsuflare-i caldă, ce miroase vag a pastă de dinți, îi gădilă urechea mamei sale.

— E un bărbat în casă.

Elísa se ridică în picioare, respirând iute, deși știe că totul e în regulă.

— Ai visat, scumpo. Îți aduci aminte ce am vorbit noi două? Chestiile pe care le visezi nu sunt adevărate. Visele și realitatea sunt două lumi diferite.

Margrét a avut coșmaruri încă de mică. Cei doi frați ai ei adormeau în clipa-n care puneau capul pe pernă, la fel ca tatăl lor, și nu mai mișcau până dimineață. Însă arăreori noaptea îi aducea surorii lor o astfel de pace. Au fost puține ocaziile în care Elísa și soțul ei să nu sară din somn din cauza tipetelor asurzitoare ale fetei. Doctorii au spus că va crește, dar asta se întâmpla acum doi ani, iar de atunci nu prea au fost semne de ameliorare.

Suvitele rebele ale fetei se mișcă încolo și-ncoace atunci când scutură din cap.

— Nu dormeam. Eram trează.

Șoptește și ridică un deget la buze, pentru a-i indica mamei sale că e cazul să vorbească încet.

— Am mers să fac pipi și l-am văzut. E în sufragerie.

— Toți suntem confuzi din când în când. Și eu mă simt aşa — Elísa se oprește la mijlocul frazei. Șșt!...

Mai mult pentru propria sa liniște. Nu se aude niciun zgomot dinspre hol; probabil că doar și-a imaginat. Ușa stă întredeschisă și ea mijescă ochii într-acolo, însă nu vede decât întuneric. Firește. Cine să fie acolo? Avereia lor e prea neînsemnată, iar casa lor prost vopsită nu are cum s-attragă hotii, deși e una dintre puținele case de pe stradă cu ferestre nemarcate cu abțibilduri care indică prezența unui sistem de securitate.

Magrét se apleacă din nou spre urechea mamei sale.

— Nu sunt confuză. E un bărbat în casă. L-am văzut din hol.

Fetița pare trează de-a binelea, vocea sa coborâtă neindicând că ar fi adormită sau amețită.

Elísa aprinde veioza de pe noptieră și bâjbâie după telefonul mobil. Oare să i se fi oprit ceasul deșteptător? Pesemne că de vină e tratamentul dur la care-a fost supus de-a lungul anilor, iar ea nici nu mai știe de câte ori acesta a sfârșit pe jos. Probabil că n-are rost să o trimîtă pe Magrét înapoi în pat; poate că e timpul să-și înceapă rutina de dimineată, să toarne lapte bătut în trei castroane, să presare niște zahăr brun pe deasupra și să speră că va apuca să-și clătească șamponul din păr cât mânâncă ei. Dar telefonul nu se află pe noptieră sau pe podea, deși ar putea jura că l-a luat aseară, înainte să stingă luminile. Vrea să-l aibă la îndemână, în

cazul în care Sigvaldi o va suna dis-de-dimineață ca să-o anunțe că a ajuns cu bine.

— Cât e ceasul, Margrét?

Fata n-a vrut niciodată să i se spună Magga.

— Nu știu, răspunde Margrét, privind cu atenție întunericul din hol. Apoi, întorcându-se spre ea, șoptește: Cine poate să vină în miez de noapte? Nu cred că poate fi un om drăguț.

— Nu. Nu poate fi nimeni.

Elísa își dă seama cât de neconvingător îi sună glasul. Și dacă fetița are dreptate și cineva chiar a *pătruns* în casă? Se ridică din pat. Degetele de la picioare i se încovoiează la contactul cu podeaua înghețată. N-are pe ea decât un tricou de-al lui Sigvaldi, iar pe picioare i se face din nou pielea de găină.

— Rămâi aici. Mă duc să văd ce se întâmplă. După ce mă întorc, n-o să ne mai facem griji și vom putea să ne culcăm la loc. Bine?

Magrét încuviințează din cap. Își ridică pilota mamei până la ochi. Murmură de sub ea:

— Ai grija. Nu e un om drăguț.

Cuvintele îi reverberează Elísei în urechi în timp iese pe hol, străduindu-se să pară lipsită de griji, încrezătoare că n-are cum să fie un intrus. Însă Margrét i-a sădit sămânța îndoielii în minte. Of, de ce nu s-a putut întâmpla ieri noapte, când era și Sigvaldi acasă? E prea mult să ceară aşa ceva? Elísa își infășoară brațele în jurul corpului pentru a se încălzi, însă asta n-o ajută prea mult. Când aprinde lumina, strălucirea puternică îi rănește ochii.

Ușa băieților scoate un scârțâit slab atunci când o întredeschide ca să se asigure că nimic nu le tulbură somnul. Stau amândoi în patul suprapus, cu ochii închiși, cu gurile deschise. Trage ușor ușa în urma ei.

În baie nu e nimeni. În camera lui Margrét, privirea nu-i întâlnește decât un sir de păpuși și de ursuleți de plus aliniati pe o poliță. Ochii lor par că urmăresc în timp ce încide ușa în grabă. Se întreabă dacă felul cum sunt aranjati poate fi o explicație pentru coșmarurile lui Margrét. Ea, personal, dacă s-ar trezi noaptea, nu-ar vrea să înfrunte privirile acelea neclintite. În semiîntuneric, în spatele acelei drăgălașenii a lor pare că s-ar ascunde un aer de răutate pură. Ar merita să încerce să le miște pentru a vedea dacă asta ar ajuta-o pe Margrét să doarmă mai bine. O va face diseară, după muncă.

Pe holul din fața dormitorului nu e nimeni și nici în celealte camere în care dă acesta; niciun semn al vreunui intrus misterios. Dar la ce se aștepta? La urme de pași? Vreun muc de țigară pe podea? Un ghiveci de flori spart, într-un colț? În momentul în care se apropiе de sufragerie și bucătărie, se simte mult mai liniștită. Lumina becurilor de pe stradă e suficientă pentru a se convinge că totul nu-a fost decât o închipuire de-a lui Margrét. Întotdeauna întunericul îți face imaginea s-o ia razna. Acum poate vedea că nu e nimeni în sufragerie, doar un castron de popcorn gol în fața televizorului și piese de lego în jurul măsuței de cafea. Totul a rămas exact la fel ca atunci când a plecat la culcare. Ce prostesc din partea ei să-și facă asemenea griji.

Surâsul care i-a apărut pe buze i se șterge dintr-o dată. Ușa glisantă dintre zona în care iau masa cu toții și bucătărie a fost închisă.

Însă ea nu rămâne niciodată închisă.

Încet, cu precauție, Elísa se îndreaptă în vârful picioarelor spre ușă. Tălpile goale i se lipesc de parchetul rece, iar teama îi sporește cu fiecare pas. Își apropiе urechea de ușă albă. La început e doar tăcere, apoi se smulge brusc de

lângă ea când aude zgomot de scaune tărate pe dușumeaua bucătăriei.

Ce-ar trebui să facă? Primul impuls e să țășnească înapoi în pat și să-și tragă pilota peste cap. Oricine ar fi acolo, cu siguranță va veni încocace cât de curând. Elísei nu-i pasă absolut deloc de bunurile din casă. Hoțul poate lua orice își dorește, atâta timp cât va pleca și-i va lăsa în pace. Dar ce naiba caută în bucătărie? I se pare că s-a așezat la masă și o secundă se întreabă dacă nu cumva Margrét sau unul dintre băieți s-o fi strecurat nevăzut pe lângă ea. Dar nu, e imposibil.

Spre groaza ei, îl aude pe intrus ridicându-se în picioare. Nu se poate gândi decât că trebuie iar să-și lipescă urechea de ușă. Un sertar e tras și apoi împins la loc, apoi altul și încă unul, până când aude zornăit de tacâmuri. Sau de cuțite. Apoi liniștea e spartă de zgomotul micuței uși pliante de la cămară. Ce hoț ar fi interesat de conserve și cutii cu cereale? De o mătură, un făraș și câteva cârpe, de o găleată și de un aspirator? În loc ca un astfel de comportament să-l liniștească, groaza Elísei sporește. Oamenii care se comportă irațional sunt mult mai periculoși decât cei care se supun regulilor convenționale. Începe să păsească înapoi, desprinzându-se de ușă și retragându-se fără să facă un zgomot înspre celălalt perete al sufrageriei. Telefonul i-a rămas probabil pe măsuță de cafea. Sau în baie. S-au hotărât să renunțe la linia telefonică fixă în urmă cu doi ani și, pentru prima oară, îi simte lipsa. Aruncă o privire spre holul de la intrare și se gândește să-l rupă la fugă afară, tipând după ajutor și rugându-se să reușească să trezească la timp vecinii. Dar asta ar însemna să-i lase pe copii în urmă. Împreună cu un bărbat care ar putea fi înarmat cu un cuțit de bucătărie. Face un singur pas în direcția ușii,

apoi se oprește; nu-și poate abandona copiii. În schimb, se întoarce și o ia spre holul care dă spre dormitor. Aproape a ajuns acolo, când aude ușa glisantă de la bucătărie deschizându-se. Tânără instantaneu pe hol, trântește ușa în urma ei și stinge lumina. Nu îndrăznește să se opreasă pentru a verifica dacă bărbatul vine după ea.

Panicată, simțind că-i va exploda capul din cauza efortului, Elísa încearcă să găsească o soluție. Cum să scape de aici? Ușa de la dormitorul ei nu se încuie; majoritatea cheilor lipseau când s-au mutat aici și n-au considerat niciodată necesar să le înlocuiască. Baia se încuie, dar să se încuie în baie ar fi la fel de rău ca a fugi afară din casă: copiii ar rămâne lipsiți de apărare. Se repede în baie chiar și-așa, căutându-și telefonul, aruncând la întâmplare prosoape și smucind de sertare cu mâini tremurătoare. Dar e-n zadar, afurisitul nu-i aici. Din ochi îi izvorăsc lacrimi atunci când vede dezastrul făcut. Când va mai reuși să facă și-aici ordine? De parcă n-ar fi avut deja destule pe cap.

Se întoarce în hol, conștientă că e pe cale să-și piardă controlul. Nu se poate gândi decât la timpul pe care l-a irosit căutându-și telefonul, când ar fi trebuit de fapt să încerce să își scoată copiii afară. Deși nu știe cum ar fi putut să-o facă, iar în momentul de față e prea târziu. Nu-și poate reține un tipărt când vede cum ușa din capătul holului începe să se deschidă. Însă tipărtul ei nu este nici puternic, nici asurzitor, ci se asemănă cu cel emis de un iepure încolțit. Nu poate îndura să-l vadă pe intrus, aşa că se repede în dormitor și închide ușa în urma ei. Aude pașii bărbatului, apoi un huruit, ca și cum tipul ar târî ceva în urma lui. Dar ce anume? Inima îi bubuieste în piept.

— Margrét?

Fiica ei nu se zărește pe nicăieri.

— Margrét?

Vocea i se frânge, ceea ce n-o ajută în niciun fel să-și recapete curajul. Pur și simplu nu se poate hotărî ce să facă mai întâi, să ajungă la telefon sau la Margrét? Înainte să se decidă ce să facă, ușa din spatele ei se deschide și bărbatul pătrunde înăuntru. Se oprește, și huruitul se-aude mai tare, ca și cum ar târî ceva peste prag. Ea nu poate privi de jur împrejur; are corpul paralizat. Simte o nevoie imperioasă să închidă ochii. Deși acel huruit i se pare cunoscut, Elísa nu-și poate aminti nici în ruptul capului de unde-l știe. Creierul ei închide cu iuțeala toți centrii nervoși vitali, cei de care are cea mai mare nevoie acum.

Înțepenită de teamă, Elísa aude cum, în spate, cineva îi șoptește numele. Șoapta este înăbușită, ca și cum bărbatul ar purta o eșarfă peste gură. Nu crede că recunoaște vocea, dar cum sună glasurile oamenilor atunci când șoptesc ceva? Destul de diferite față de cel normal, nu? Al lui Margrét nu a semănat cu glasul ei normal ceva mai devreme. Însă răsuflarea ei caldă și dulce care i-a mânăiat Elísei urechea atunci e la un milion de kilometri depărtare de șuieratul aspru ce-o umple de-o teroare paralizantă acum.

*

Cine-i bărbatul ăsta? Ce vrea de la ei? Probabil că o cunoaște, ori îi știe cel puțin numele. I l-o fi văzut în bucătărie? Pe vreun plic sau vreo vedere lipită pe frigider de prietenă ei Gunna?

Elísa simte cum o mâna puternică, aparent învelită într-o mănușă, o prinde de gât, apoi ceva ascuțit o înțeapă în spate. Un cuțit.

— Te rog! șoptește ea.